

доступного й ефективного для виборців механізму прийняття рішень на наднаціональному рівні, є логічним і назрілим вирішенням цього вкрай важливого і наболілого питання.

Науковий керівник: к.ю.н., асистент кафедри Наумова К. І.

**ВРУБЛЕВСЬКА ВІКТОРІЯ ВІТАЛІЙВНА,
ЧЕРНЕНКО АРІНА ПАВЛІВНА**

Національний університет «Одеська юридична академія»

МЕТА, ПРЕДМЕТ І ЗМІСТ НІЦЦЬКОГО ДОГОВОРУ

У лютому 2000 року відбулася нова зустріч урядів держав-членів для підготовки до наступної серйознішої реформи установчого документа Європейського Союзу.

Він завершився 11 грудня 2000 року в Ніцці, Франція. Текст поправки до Договору про Європейський Союз та Договору про створення Європейського Союзу затверджується на рівні глави держави/уряду Союзу.

Тому цей документ відомий як Ніццький договір, (це офіційна назва), хоча остаточне підписання відбулося 26 лютого 2001 року в Брюсселі. Ніццький договір набув чинності після ратифікації всіма державами-членами 1 лютого 2003 року. Ніццький договір має на меті внести зміни та доповнення до актів, які є частиною союзу та спільноти. Обґрунтування та мета Ніццького договору викладені в преамбулі: «Завершити процес, розпочатий Амстердамським договором. Він призначений для підготовки інституцій Європейського Союзу до роботи у більшому союзі». Угода створила додаткові можливості для тіснішої співпраці між окремими державами-членами ЄС з проектом Амстердамської угоди [1].

Модель Ніццького договору полягала в підготовці Європейського Союзу до членства 12 нових державах. Конференція в Ніцці визначила 13 країн-кандидатів.

Нові країни-члени, які приєдналися до союзу, вимагали реформ не лише від країн, які брали участь у виборах. По-перше, необхідна деяка «перебудова» механізмів управління спільною в плані зміцнення основ структури та позанаціональної діяльності.

Правовий статус транснаціональних інституцій також потребував деяких змін, внаслідок чого Ніццький договір змінив порядок створення комісії та встановив максимальну кількість членів (26 осіб).

У зв'язку з розширенням були змінені квоти на місця в Європарламенті, Економіко-соціальному комітеті та Комітеті регіонів. Також відкориговано розподіл квот під час «зваженого» голосування в Раді [2].

Ця зміна також впливає на максимальну кількість агентів, замість несправедливого числа 700, встановленого Амстердамським договором. Угода з Німці передбачає 732 агенти. Нове обмеження на кількість місць – це сума квот країн-членів на місця в Європейському парламенті. Враховуючи всі 12 держав, які планують приєднатися в першому десятилітті 21 ст.

Основними змінами були обмеження складу Комісії, розширення кола кваліфікованої більшості, встановлення нової ваги голосів у Раді Міністрів, проведення реформ у порядку тісної співпраці. Крім цих чотирьох ключових питань, велика увага приділяється спрощенню договорів, розподілу повноважень, легалізації Хартії основних прав та визначенню ролі національних парламентів. До Договору додається Декларація про майбутнє Союзу (Німцька декларація), яка визначає наступні кроки щодо інституційної реформи [3].

Рада Німці є членом Європейської Комісії та зараз надає інформацію про Європейську Комісію та Міністерство закордонних справ.

Прийняті більшістю голосів рішення Німцького договору, член затвердив 29 напрямків.

Розширено склад та юрисдикцію суду першої інстанції. Він став автономним судом, і його склад збільшився. Цей Суд може створювати палати з окремих спорів, а також Велику палату для основних категорій справ. Суд першої інстанції розглядав законність актів, прийнятих інституціями ЄС, звернення держав-членів та інших інститутів асоціації Європейського Союзу щодо бездіяльності, а також вирішення спорів щодо компенсації за позадоговірну відповідальність організації. Європейський Союз також приймає початкові рішення [4].

Два «європейських» суди, що існували до Німцького договору і були перевантажені роботою, не могли впоратися з новими, розгалуженими справами, в яких вони «розвалилися» після анексії Східної Європи. Фіксованого правила поки що немає.

Демократизація законодавчого процесу також включена в положення Німцького договору. Це включає подальше зменшення кількості держав-членів, які накладають вето на законопроекти та інші рішення. Це знижує ефективність поточної діяльності Союзу. У Європейському Союзі, в межах 27 і більше країн, захист права вето кожного з його членів може паралізувати роботу всіх організацій.

Основою була готовність Європейського Союзу до розширення на основі Німцького договору 2001 року, що призвело до

організаційної реформи організації, і як наслідок, правила побудови та функціонування міцної політичної основи «Європи» виникло [5].

Список використаних джерел

1. Ніццький договір про внесення змін та доповнень до Договору про Європейський Союз, Договорів про заснування Європейських Співтовариств та деяких пов'язаних з ними актів від 01 лютого 2003 року, № 12. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_261#Text
2. Ніццький Договір та розширення ЄС / Міністерство юстиції України. Центр порівняльного права / за наук. ред. С. Шевчука. К. : Логос, 2001. 196 с.
3. Ильин Ю. Д. История и право Европейского Союза : учебное пособие. Х. : Консум, 1998. 155 с.
4. Хартия основных прав Европейского Союза (г. Ницца, 7 декабря 2000 г.). URL: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/994_524
5. Договір про Європейський Союз від 07.02.1992 р. URL: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/994_029

Науковий керівник: д.ю.н., професор, професор кафедри Сурілова О. О.

ДАНИЛЕНКО АНАСТАСІЯ ВІКТОРІВНА

Національний університет «Одеська юридична академія»

ПЕРЕДУМОВИ ТА НАСЛІДКИ МОЖЛИВОГО ВИХОДУ ІТАЛІЇ З ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

У наш час питання з даної теми не втрачає актуальності, а навпаки набирає все більших оборотів, та розширює свої межі для обговорення. Зараз у ЗМІ можна доволі часто почути низку дискусійних питань з приводу виходу Італії з Європейського Союзу (далі – ЄС). Оскільки з'ясовується доцільність членства держави в ЄС і чим обумовлено дане рішення про вихід.

Можливість виходу Риму із ЄС обговорюється вже не в перше, але в період пандемії ситуація знову набула розголосу. Велика частка населення Італії перейшла на сторону євроскептицизму. Так як під час світової виразки – SARS COVID-19, така проблема як, відсутність єдиної системи охорони здоров'я, відповідно і механізму для надання екстреної допомоги тій чи іншій країні, дало початок для обурення серед громадян Італії. Коли питання нестачі медикаментів та апаратів для штучної вентиляції легень торкнулось італійців. Вони звернулися із проханням про допомогу саме до Брюсселю. Проте у відповідь